

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάσάν ημών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ *Εσωτερικού *Εξωτερικού *Ετησία . . . . 80. 8.— *Ετησία . . . . 90. 20. 10.— *Εξαμήνιος . . . . 4.50 *Εξαμήνιος . . . . 5.50 *Τριμηνιος . . . . 2.50 *Τριμηνιος . . . . 3.— Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ *Εν *Αθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1916	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά των Πρακτόρων *Εσωτερ. Λ. 10. *Εξωτερ. Φόλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκάστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ *Οδός Εδουάρδου δε. 38, παρά τὸ Βαρβάκειον *Ετος 39ον.—*Αριθ. 5
---	--	--	---

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Οι «λεηθοόμοι». — Ο ποταμός στην έκβολή του. — Τα «καρίνια». — Εξακολουθήσεις των έρευνών. — Το δάσος των άσφάτων δένδρων. — Προμήθεια κανσοξύλων. — Τραίνο για τὸ κουβάλημα. — Περιμένουν την άμπαλίδα. — Απ την κορυφή. — Επιστροφή στην παραλία.

«Έτσι, χωρίς δυσκολία, έφθασαν κ' οι τρεις στην άπέναντι άμμουδιά. Έκει, άφοῦ τούς εστέγνωσε γρήγορα ὁ ήλιος, έφύρασαν τὰ ρούχά τους, που δεν είχαν βραχή καθόλου, κ' έκαμαν συμβούλιο.

Στην άρχή, ὁ ρεπόρτερ εἶπε στὸ ναύτη νὰ τὸν περιμένη εκεί που εἰρίσκειτο και, χωρίς νὰ χάση στιγμή, έπῆρε τὸν ἴδιο δρόμο, που εἶχεν ακολουθήσει πρὸ ὀλίγων ὡρῶν ὁ μαύρος! Νάβ. Σὲ λίγο χάθηκε κί, αὐτός εἰς τὴ γωνία τῆς ἀκτῆς. Εἰδιάζετο νὰ μάθῃ νέα γιὰ τὸν χαμένο μηχανικό.

Ὁ Χάρμπερτ θέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ τὸν ἐκράτησε.

— Καθὴρ ἔδω, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ ετοιμάσουμε τὸ κανάκι μας και νὰ ἰδοῦμε ἂν βρισκεται νὰ φάμε κάτι τί, πὺ θρεπτικὸ ἀπὸ τῆς ἀχιβάδες. Ὅταν γυρίσουν αἱ ρῖλοι μας, θὰ ἔχουν ἀνάγκη νὰ ξεκουραθοῦν. Καθένας τῆ δουλειά του!

— Εἶμαι ἔτοιμος, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! ὑπέλαθε ὁ θαλασσιός. Ἄς ἀρ-

χίσουμε μεθοδικά. Εἶμαστε κουρασμένοι, κούνηουμε, πεινάμε. Πρέπει λοιπὸν νὰ βροῦμε στέγη, φωτιά και τροφή. Τὸ δάσος ἔχει ξύλα, ἢ φώληες ἔχουν αἰγά, μᾶς μένει νὰ βροῦμε σπιτι. — Τότε λοιπὸν, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, νὰ κυττάξω νὰ βρῶ καμμία σπηλιά εἰς αὐτοὺς τοὺς βράχους, κάπου ὅτι ὑπάρχει μιὰ τρύπα, γιὰ νὰ χωθοῦμε. — Ὁρατά! ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Καὶ τώρα δρόμο!

Ἐσκίγησαν κ' αἱ δυὸ στὴν ἀκρογιαλιά εκείνη, πὺ μὲ τὴν ἀμπαλίδα εἶχε ξεσκαποθῆ πλατέα. Ἀντὶ ὅμως νὰ ναιθοῦν πρὸς βορρᾶν, κατέβηκαν πρὸς νότον. Γιατί ὁ Πέγκροφ εἶχε παρατηρήσει, ὅτι ἐκεῖ—κάτω ἢ ἀκτῆ παρουσίαζε ἕνα στενὸ ἄνοιγμα, πὺ, κατὰ τὴ γνώμη του, θὰ ἦταν τὸ στόμιον, ἢ ἐκβολή κανενὸς ποταμοῦ. Κ' ἐκτεῖς τοῦ ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ βεβαιωθοῦν, ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε γλυκὸ νερό, γιὰ νὰ πι-
 νουν, ἐξ ἄλλου δεν ἦταν κί' ἀδύνατο νὰ ἐσπρωξῆ τὸ ρεῦμα τὸν Κύρο Σμιθ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ὁ γρανιτινὸς τοῖχος πὺ εἶπαμε, ἦταν παντοῦ συμπαγῆς. Ἀκόμη και στὴ βᾶσι του, πὺ μόλις τὴν ἔγλειφε τὸ κῆμα, δεν παρουσίαζε τὴν παραμικρότερη ρωγμῆ, πὺ θὰ μπορούσε νὰ χρησιμεύσει προσωρινὰ γιὰ κατοικία.

Στὴν κορυφή του πετοῦσε ὀλόκληρος κόσμος θαλασσοπουλιῶν και προπάντων διάφορα εἶδη στεγανοπόδων, μὲ μακρὰ, μύτερά και πλατυσμένα ράμφη, πτερωτὰ φωνακλάδες, πὺ ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου, ἂν και γιὰ πρώτη φορὰ βέβαια ἐτάραττε τὴ μοναξιά τους, δεν τούς ἐφόβιζε καθόλου. Μιὰ τουφεκιά μὲς στὸ κοπάδι τῶν πουλιῶν αὐτῶν, θὰ ἔριχνε κάτω πολλὰ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ρίξῃ κανεὶς τουφεκιά, χρειάζεται πρῶτα τουφεκί, και οὔτε ὁ Πέγκροφ εἶχε, οὔτε ὁ Χάρμπερτ. Ἄλλως τε τὰ θαλασσοπούλια δεν τρώγονται και ταῦτά τους ἀκόμη ἔχουν γεῦσι ἀηδῆ.

Σὲ λίγο ὁ Χάρμπερτ, πὺ εἶχε προχωρήσει ἀρ-

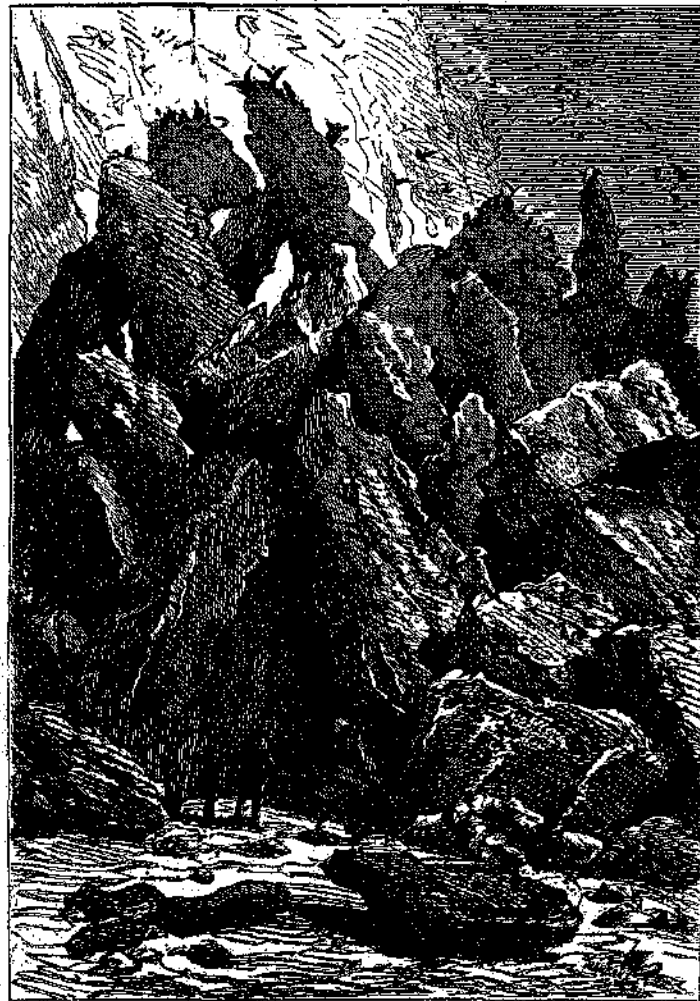
«Τρώγονται, λέω ἐγώ; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.» (Σελ. 38, στ. α')

στερᾶ, ἀνεκόλυθε κατὶ βράχους σκεπα-
σμένους με φύκια, καὶ ἡ παλιόροια θά
τοῦς ἐκρυβε πάλι σὲ λίγες ἄρες. Ἐπάνω
ἔς αὐτοὺς τοὺς βράχους, ἀνάμεσα στὰ γλοι-
ῶδη φέκια, ἦσαν πλήθος ἀπὸ κατὶ κογ-
χύλια, καὶ ἄνθρωποι, πεινασμένοι, δὲν
μποροῦσαν βέβαια νὰ τὰ περιφρονήσουν.
Ὁ Χάρμπερτ ἐφώναζε λοιπὸν τὸν Πέγ-
κροφ, καὶ ἔπνευσε νὰ πλησιάσῃ.
— Αὐτὰ εἶνε μύδια! ἐφώναζε ὁ θα-
λασσινός. Νὰ μὲ τί θάνατικα στήσωμε
ταῦτά σου μᾶς λείπουν!

— Δὲν εἶνε καθόλου μύ-
δια, ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς·
εἶνε λιθοδόμοι!

— Τρῶγουνται, λέω ἐγώ;
ρῶτῃς ὁ Πέγκροφ.
— Περὶ ῥημα!

— Τίτε θὰ φᾶμε λιθο-
δόμους!
Ὁ ναῦτης μποροῦσε νὰ
βασιζέται εἰς τὸν Χάρμπερτ.
Ὁ μικρὸς ἦταν πολὺ δυνα-
τὸς εἰς τὴ φυσικὴ ἱστορία· αἰ-
σθάνετο γιὰ τὴν ἐπιστήμη
αὐτὴ ἀληθινὴ κλίσι καί, ἐ-
πειδὴ τὴν εὐνοοῦσε κί ὁ πα-
τέρας του, εἶχε ἀκούσῃ μα-
θήματα τῶν καλλιτέρων κα-
θηγητῶν τῆς Βοστώνης, καὶ
ἀγαποῦσαν πολὺ τὸ βιβλίον
κί ἐπιμελεῖς αὐτὸ παιδί.

Οἱ λιθοδόμοι εἶνε πραγ-
ματικῶς ἓνα εἶδος μυδιῶν,
συσσωρευμένων καὶ κολλη-
μένων δυνατὰ ἐπάνω στοὺς
βράχους. Ἀνήκουσαν εἰς τὸ εἶδος
ἐκεῖνο τῶν διατρητι-
κῶν μαλακίων, καὶ κά-
νουν βαθεῖες τρύπες καὶ εἰς
τὴν σκληρότερη πέτρα καὶ τὸ
στρακὸ τους εἶνε στρογγυλὸ
καὶ εἰς τὴν δυὸ ἄκρας, — σχήμα
ποῦ τὰ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ
κοινὸ μύδι.

«Τὰ κρημνίσματα ἐσχημάτιζαν ἓνα συσσωρεύμα βράχων...» (Σελ. 38, στ. 6.)

Ὁ Πέγκροφ κί ὁ Χάρ-
μπερτ ἐφαγαν κάμποσους
ἐπ’ αὐτοὺς τοὺς λιθοδόμους,
ποῦ ἦταν ἀνοικτοὶ ἐκεῖνη τὴν
ᾠρα στὸν ἥλιο. Τοὺς κατά-
πιναν σὰν στραβίδια καὶ τοὺς εὗρισκαν
ἀρκετὰ νόστιμους καὶ πιπεράτους, πρῶ-
μα καὶ τοὺς παρηγορεῖτε γιὰτὶ δὲν εἶ-
χαν οὔτε πιπέρι, οὔτε ἄλλο ἄρτυμα ὁ-
ποιοδήποτε.

Νὰ κ’ ἐκεῖ — κέρα τὰ ξύλα! Δὲν μᾶς
λείπει τὴν ἀνάγκη.
Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ ἦταν καθαρὸ
σὰν τὸ κρύσταλλο. Ὁ ναῦτης τὸ εὐοκί-
μασε κ’ εἶδε, εἰς τὴν ᾠρα ἐκεῖνη τῆς
ἀμπάτιδος, καὶ δὲν ἐφάνε ὡς ἐκεῖ ἡ
θάλασσα, ἦταν γλυκὴ. Ἀφοῦ ἱκανοποιή-
σαν λοιπὸν καὶ τὴ δίψα τους, ὁ Χάρ-
μπερτ ἀρχισε νὰναζητῆ τὴ σπηλιά, καὶ
θά τοὺς ἐχρήσιμευε γιὰ κατοικία. Ἀλλὰ
παντοῦ ὁ τοίχος ἦταν ἴσιος, ἐπίπεδος,
συμπυκτός.

— Εὐκολώτατο, παιδί μου, ὑπέλαβε
ὁ ναῦτης. Τὰ «Καμίνια» πρέπει νὰχουν
καὶ φωτιά. Πᾶμε ὅμως πρῶτα νὰ μα-
ζεύωμε ξύλα. Θὰ μᾶς χρησιμεύουν γιὰ
νὰ κλείσωμε κί αὐτὲς τῆς τρύπες, ὅπου
ὁ διάβολος καλεῖ τὴ σφουρίχτρα του!
Ὁ Χάρμπερτ κί ὁ Πέγκροφ βγήκαν
ἀπ’ τὰ «Καμίνια», ἐστρίψαν τὴν γω-
νία κί ἐπῆραν τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ
ποταμοῦ. Τὸ ρεῦμά του ἐκεῖ ἦταν ἀρ-
κετὰ γοργὸ καὶ παρέσυρε μερικὰ ξερὰ
κλαδά. Ὁ ναῦτης ἐσκέφθηκε, εἰς τὸ
μποροῦσαν νὰ τὸ χρησιμοποήσουν γιὰ
νὰ μεταφέρουν πράγματα βαρεῖο.
Σ’ ἓνα τέταρτο τῆς ᾠρας, ἐφθασαν

ἀπ’ ὅπου, κατὰ τὸ προαίτημα τοῦ θα-
λασσινού, κάποιο ποταμάκι θὰ ἐχύνετο
εἰς τὴ θάλασσα. Στὸ μέρος αὐτό, ὁ τοῖ-
χος ἐφαίνετο χωρισμένος ἀπὸ κάποια
βέβαια πλουτωνικὴ προκάθηα. Τὸ χώ-
ρισμά του εἶχε πλάτος ὡς ἓκα τὸ πόδια.
Κ’ ἓνα ποταμὶ περνοῦσε, πραγματικῶς,
ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γρανίτινα αὐτὰ πλευρὰ,
ποῦ χαμήλωναν πρὸς τὸ στόμιό του, ἐ-
πειτα ἐστρίβε ἀπὸτομα κ’ ἐχάνετο μέσα
οὐ μίαν λόχημ, μισὸ μίλλι μακρότερα.

— Νὰ τὸ νερὸ ἐφώναζε ὁ Πέγκροφ.
συσσωρεύμα πελωρίων βράχων, ἀπὸ ἐ-
κείνους ποὺ βλέπει κανεὶς συχνὰ εἰς τῆς
γρανιτικῆς χώρες καὶ λέγονται κοινῶς
«Καμίνια».
Ὁ Πέγκροφ κί ὁ Χάρμπερτ ἐτρέ-
πωναν βαθειὰ μέσα ἔς αὐτοὺς τοὺς βρά-
χους, μέσα ἔς αὐτοὺς τοὺς ἀμμοστρωτοὺς
διαδρόμους, ὅπου δὲν ἔλειπε τὸ φῶς,
γιὰτὶ εἰσχωροῦτε ἀπὸ τὰ κενὰ ποῦ ἀ-
φίναν μεταξὺ τους οἱ γρανίτες, καὶ με-
ρικοὶ ἀπ’ αὐτοὺς ἐστέκοντο ὄρθιοι μὲ
θαύματα ἰσορροπίας. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ
τὸ φῶς, ἔμπαινε κί ἀέρας,
— ἐν ἀληθινὸ «ρεῦμα δια-
δρόμου», — καὶ μαζὶ μὲ τὸν
ἀέρα, φυσικὰ, ὅλο τὸ ὄρι-
μὸ φύκος τοῦ ὑπαίθρου. Ὁ
ναῦτης ὅμως ἐσουλολογίσθη-
κε, εἰς τὸ ἂν ἐφρατταν μερικὰ
ἀνοίγματα τῶν διαδρόμων
ἐκείνων, ἂν ἐβοῦλωναν με-
ρικὰ ἀνοίγματα μὲ πέτρες
καὶ ἄμμο, θὰ μποροῦσαν
νὰ γίνοντο τὰ «Καμίνια»
κατοικήσιμα. Τὸ διάγραμμά
τους ἀναπαρίστανε ἐπάνω
κάτω τὸ τυπογραφικὸ στοι-
χείο &, καὶ σημαίνει «καί».

Ἄν ἀπεμύωναν λοιπὸν τὸ
κάτω μέρος τοῦ σχήμα-
τος, ἀπ’ ὅπου ἔμπαινε ὁ
νότος καὶ ὁ δυτικὸς ἄνεμος,
θὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμο-
ποήσουν τὸ ἑκάτω.

— Ἡ δουλειὰ μας ἐ-
γιναι εἰπε ὁ Πέγκροφ μὲ
χαρὰ. Ἄν ἔξαναδοῦμε μάλ-
ιστα τὸν κ. Σμύθ, ἐκεῖ-
νός, σὰ μηχανικός, θὰ μᾶς
βολεῖ καλὰ μέσα ἔς αὐτὸ
τὸ λαβύρινθο.

— Ὡς δαὶ τὸν ἐξαναβροῦμε
ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ.
Κί εἰς τὴν ἐδῶ, πρέ-
πει νὰ ἐβῆ μίαν ὑποφερτὴ
κατοικία. Θὰ ἐγίνετο, μὸς
φαίνεται, ἂν ἐβάζωμε ἓνα
τῆλα στὸν ἀριστερὸ διά-
δρομο κί ἀφίναμε μίαν τρύ-
πα, γιὰ νὰ φεύγῃ ὁ καπνός.

— Εὐκολώτατο, παιδί μου, ὑπέλαβε
ὁ ναῦτης. Τὰ «Καμίνια» πρέπει νὰχουν
καὶ φωτιά. Πᾶμε ὅμως πρῶτα νὰ μα-
ζεύωμε ξύλα. Θὰ μᾶς χρησιμεύουν γιὰ
νὰ κλείσωμε κί αὐτὲς τῆς τρύπες, ὅπου
ὁ διάβολος καλεῖ τὴ σφουρίχτρα του!

Ὁ Χάρμπερτ κί ὁ Πέγκροφ βγήκαν
ἀπ’ τὰ «Καμίνια», ἐστρίψαν τὴν γω-
νία κί ἐπῆραν τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ
ποταμοῦ. Τὸ ρεῦμά του ἐκεῖ ἦταν ἀρ-
κετὰ γοργὸ καὶ παρέσυρε μερικὰ ξερὰ
κλαδά. Ὁ ναῦτης ἐσκέφθηκε, εἰς τὸ
μποροῦσαν νὰ τὸ χρησιμοποήσουν γιὰ
νὰ μεταφέρουν πράγματα βαρεῖο.
Σ’ ἓνα τέταρτο τῆς ᾠρας, ἐφθασαν

ὁ ναῦτης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν
Χάρμπερτ, ἐγύρισε εἰς τὴ γωνία, καὶ ἐσχη-
μάτιζε τὴν ἀκρὴν τοῦ δάσους μὲ τὸ ποτά-
μι. Κ’ οἱ δυὸ ἦταν φορτωμένοι μὲ θεμά-
τια ξύλα, ὅσα μποροῦσε καθένας νὰ ση-
κώσῃ. Καὶ εἰς τὴν ὄχθη ἐπίσης εὗρισκοντο

εἰς τὴν ἀπότομη στροφῆ ποὺ ἔκανε τὸ πο-
τάμι, γυρίζοντας ἀριστερὰ. Ἀπὸ τὸ
σημαῖο αὐτό, ἐρχίζεν ἓνα δάσος με-
γάλων δένδρων, καὶ διατρουῖσαν τὰ
φύλλα τους ἀκόμη καί ἔς αὐτὴ τὴν προ-
χωρημένη ἐποχῆ, γιὰτὶ ἦταν ἀπὸ τὴν
οἰκογένεια ἐκεῖνη τῶν κωνοφόρων, καὶ
εὐδοκίμει ἔς ὅλες τῆς χώρες τῆς γῆς,
ἀπὸ τὰ βόρεια κλίματα ὡς τὰ τροπικά.
Ἄνάμεσα ἔς τὰ ᾠρατὰ κ’ εὐώδη αὐτὰ
δένδρα, ὑπῆρχαν καὶ κοινὰ πεῦκα, καὶ
ὡσπερ εἰς τοὺς ὄμιλούς ἐνοίγοντο πλα-
τεῖες. Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὰ ψηλὰ χόρτα,
τὰ πόδια τοῦ Πέγκροφ ἐκατοῦταν ξερὰ
κλαδά, καὶ τριφολοῦσαν σὰν πυροτέ-
χνημα.

— «Δεσὰρ» εἶπε τὸ ἐπιστημονικὸ ὀ-
νομα αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῶν κωνοφόρων,
τοῦ εἶπε ὁ μικρὸς φυσιοδίφης.

— Καλὰ, παιδί μου, καλὰ, ἀποκρί-
θηκε εὐθύμα ὁ θαλασσινός. Ἐγὼ δὲν
ἔξέρω τὸνομά τους· τὰ κατατάσσω ὅμως
εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν «καουσίων», κί
αὐτὸ πρὸς τὸ παρὸν μᾶς ἐνδιαφέρει.

— Ἄς κάμωμε λοιπὸν τὴν προμή-
θειά μας, εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

Καὶ ἀρχισαν νὰ μαζεύουν ξύλα. Ἡ
ἐργασία ἦταν εὐκολή. Δὲν εἶχαν ἀνάγκη
νὰ κόβουν ἀπὸ τὰ δένδρα, ἀφοῦ τόσα ξε-
ρὸκλαδά ἦταν πεσμένα κάτω. Ἀλλ’ ἂν
τὸ κάψιμο ὄλιγκο ὑπῆρχε ἄφθονο, τὰ
μέσα τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἔλειπαν. Ἐ-
πειδὴ τὰ ξύλα ἐκεῖνα ἦταν πολὺ ξερὰ,
θὰ ἐκαίγοντο γρήγορα ἔπρεκε λοιπὸν νὰ
μεταφέρουν εἰς τὰ «Καμίνια» μεγάλη πο-
σότητα, καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν φορ-
τωθοῦν οἱ δυὸ τους.

— Πῶς θὰ κάμωμε; ρώτησε ὁ Χάρ-
μπερτ.

— Ἐ, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ ναῦ-
της; θὰ ὑπάρχη καὶ κανένας τρόπος
γιὰ νὰ κρυφαληθοῦν αὐτὰ τὰ κούτσουρα.
Ἄν εἶχαμε κανένα κάρρο ἢ καμμιά
βάρκα, θάταν πολὺ εὐκολο.

— Μὰ ἔχουμε τὸ ποτάμι! Ἐφώναζε ὁ
Χάρμπερτ.

— Ἀκριβῶς, αὐτὸ σὺλλογίσθηκα κ’
εἶπα. Τὸ ποτάμι εἶνε γιὰ μᾶς ἓνας δρό-
μος ποὺ πηγαίνει μονάχος του.

— Ναι, παρετήρησε ὁ Χάρμπερτ,
ἀλλὰ ὁ δρόμος μας, αὐτὴ τὴν ᾠρα, πη-
γαίνει ἀντίθετα ἀπὸ καὶ ποῦ θέλωμε.

— Γιάτῃ;

— Γιατὶ ἡ θάλασσα ἀναβαίνει.

— Δὲν πειράζει; θὰ περιμένουμε ὡς
ποῦ νὰ ἔξανακαταβῇ. Τότε θὰ ἐπιφορτί-
σωμε τὸ ποτάμι νὰ κρυβαλῆ τὰ ξύλα
μας εἰς τὰ «Καμίνια». Ἐν τῷ μεταξὺ, ὡς
εἰστοιμάσωμε τὸ τρανὸ του.

Ὁ ναῦτης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν
Χάρμπερτ, ἐγύρισε εἰς τὴ γωνία, καὶ ἐσχη-
μάτιζε τὴν ἀκρὴν τοῦ δάσους μὲ τὸ ποτά-
μι. Κ’ οἱ δυὸ ἦταν φορτωμένοι μὲ θεμά-
τια ξύλα, ὅσα μποροῦσε καθένας νὰ ση-
κώσῃ. Καὶ εἰς τὴν ὄχθη ἐπίσης εὗρισκοντο

ᾠφθονα ξερὸκλαδά μέσα εἰς τὰ χορτάρια
ἐκεῖνα, καὶ ποτὲ ἴσως δὲν τὰ εἶχε πα-
τήσῃ ἄνθρωπινὸ πόδι. Ὁ Πέγκροφ ἀρ-
χισε νὰ κατασκευάζῃ τὸ τρανὸ του.
(Ἔπεται συνέχεια) Γ. Π. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

— Ἄγαπῆτοί μου,
ἸΑ μικρὰ μας
φίλη, ἓνα χαρι-
τωμένον κορίτσι
ὡς δεκάξη χρο-
νῶν, — τῆς ζητῶ
συγγνώμην ἂν
εἶνε μικρότερη,
ἀλλὰ τόσο φαί-
νεται, — ἔτρεχε
προχθὲς εἰς τὴν ὀ-
δὸν Σταδίου σὰ νὰ τὴν κνηγούσαν. Ἐ-
νας ὑπηρετῆς ἀπὸ πῶμα τῆς, ἔτρεχε κί
αὐτός, φορτωμένος μὲ διάφορα πακέτα.

— Ἐ, γιὰ ποῦ; τῆς φώναξε. Στάσου
λοιπὸν λιγάκι, νὰ ποῦμε μίαν καλημέραν...

— Ἀσπαστέ με, μὸς ἀποκρίθηκε, βι-
άζομαι. Ἐγὼ κ’ ἐγὼ τώρα οἰ-
κογένεια!... Τὸ ξέρετε;

Στάθηκε ὅμως κ’ ἐγελοῦτε ἢ κατε-
ργάρα μὲ τὴν ἐκπληξίαν ποὺ εἴδειχε τὸ
πρόσωπό μου. Ἀλθῆτα, δὲν μποροῦσα
νὰ ἐξηγήσω τὰ λόγια τῆς. Τί «οικογέν-
εια» εἶχε; Ἐκαμε δικὴ τῆς ἀπὸ τῶ-
ρα; Ἀδύνατο! Ἀνέλαβε τὴν οἰκογέν-
εια τοῦ πατέρα τῆς: Δὲν ἦταν καμμιά
ἀνάγκη. Καὶ ὅμως ἔτρεχε εἰς τὴν ὀδὸν
Σταδίου, βιαστικῶς, ἢ ἓναν ὑπηρετῆν φορ-
τωμένον φῶνια, καὶ εἶχε σταθῆ παρα-
πέρα κί αὐτὸς καὶ χαμῶδελοῦσε πονηρὰ.

— Ὅχι, ἔγχε! μὸς εἶπε ἐκεῖνη, μαν-
τεύοντας τῆς ἀπορίες μου καὶ γελῶντας
δυνατώτερα. Οὔτε παντρέυθηκα, οὔτε
ἀνακληρώνω τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμμὰ.
Εἶμαι μόνον, δηλαδὴ ἐγὼ κ’ ἐγὼ, «μι-
κρὰ φίλη τῶν πτωχῶν.» Καταλάβατε
τώρα;

— Σχεδόν... Δηλαδὴ αὐτὰ τὰ φῶ-
νια εἶνε γιὰ καμμιά πτωχὴ οἰκογένεια
ποῦ προστατεύει;

— Ἀκριβῶς. Καθεμίαν ἀπὸ μᾶς τῆς
«φίλης τῶν πτωχῶν», ἔχει ἀναλάβῃ
ἀπὸ μίαν οἰκογένεια. Καὶ φροντίζει, ὅσο
μπορεῖ, νὰ μὴ τῆς λείψῃ τίποτα, προ-
πάντων αὐτὲς τῆς ἁγίας ἀλλὰ καὶ δὲς-
κόλες ἡμέρες.

— Ὅρατα! Ἀλλὰ νὰ μὴ σὲ κρατῶ.
Ἰσως ἕαχης νὰ κάνης κί ἄλλα φῶνια.
Ἄν ὄλης, σὲ συνοδεῶ λιγάκι, νὰ μὸς
τὰ πῆς.

— Εὐχαριστῶς, ἐλάτε!... Γιάννη,
στοὺς Στάμαθ θὰ πάω. Ἐμπρός!

Ἐμνησίσαμε μαζὶ καὶ, πηγαίνοντας,
μὸς τὰ εἶπε ὅλα. Ἡ Α. Β. Γ. ἢ πρι-
γκίπισσα Ἀλίκη ἰδρυοῦ καὶ προεδρεῖται
τῶν φιλανθρωπικῶν αὐτῶν σωματιῶ τῶν
«Μικρῶν Φίλων τῶν Πτωχῶν». Ἀπο-
τελεῖται ἀπὸ κορίτσια πλουσιῶν
οἰκογενειῶν, τὰ περισσότερα μικρὰ σὰν
τὴ φίλη μας. Καθεμίαν πηγαίνει μόνον
τῆς εἰς τὸ πτωχόσπιτον ποὺ ἔχει ἀναλάβῃ
καί, σὰν ἀληθινὴ φίλη ὀδηγεῖ τὴν μη-
τέρα πῶς νὰ φροντίξῃ γιὰ τὰ παιδιά,
πῶς νὰ στέλλῃ τὰ μικρὰ εἰς τὸ σχολεῖον,
πῶς νὰ βροῖσῃ ἐργασία γιὰ τὰ μεγα-
λύτερα. Ἐπειτα περιποιεῖται τοὺς ἀρ-
ρώστους, ἂν ἔχῃ τὸ σπείρι, καὶ τοὺς δί-
νει τὰ γιὰτρικὰ ἢ τὸ γάλα ποὺ χρειάζο-
νται. Κάθε «φίλη» εἶνε ἐλεύθερη νὰ
ἐργάζεται ὅπως θέλει, φθάνει μόνον νὰ
μὴν παραμελήσῃ τὴν «οἰκογένειάν τῆς».
Ἀλλὰ τόσος εἶνε ὁ ζήλος τῶν καλῶν
κοριτσιῶν, ὡς τε γίνονται θαύματα. Μίαν
οἰκογένειαν ἔξαρνα ἐσωθῆ ἀπὸ τὴν πεί-
να, γιὰτὶ ἡ «φίλη» τῆς τῆς ἔστειλε κα-
θεμῆρα τὰ περισσεύματα τῶν γευμάτων
τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ὡς ὅπου βρέθηκε ἐργα-
σία γιὰ τὴν μητέρα καὶ τὸ μεγαλύτερον
παιδί. Μίαν ἄλλην πηγαίνει δυὸ φορές
τὴν ἐβδομάδα καὶ διαβάσει τὴν Ἁγίαν
Γραφὴν ἔς ἓνα δυστυχισμένον γέρον, τυφλὸ
κί ἐρημό. Κί αὐτὰ ὅλα εἶσι, χωρὶς θό-
ρυβο, χωρὶς ἐκκλήσια, χωρὶς ἐπίδειξι.
Φροντίζετε εἰς κανένα ἀπὸ τὰ κορίτσια
δὲν φανερώνει τὸνομά του εἰς τὴν οἰκογέν-
εια ποὺ εὐεργετεῖ! Κ’ ἡ οἰκογένεια εὐ-
γνωμονεῖ τὴν φίλην τῆς χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε
ποῖά εἶνε, οὔτε ποῦ κάθεται! Ἀγγελοί,
θάλαγες, καὶ κατέβηκαν μίαν στιγμὴν
ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ ἔξαναπετάξουν
ἐκεῖ...

Ἀλλὰ ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα, ἐρχε-
ται ἡ Πρωτοχρονιά. Καὶ αὐτὲς τῆς ἡ-
μέρας, «τῆς ἁγίας καὶ τῆς δύσκολης»,
κάθε μικρὰ φίλη τῶν πτωχῶν ἐδί-
πλασε τὸ ζήλον τῆς. Ἀγόρασε δελεῖα
τοῦ συσταίου καὶ τὰ χάρισε εἰς τὴν «οἰ-
κογένειάν τῆς», γιὰ νὰ φάνε ὅλα τὰ μέ-
λη τῆς κρέας. Ἀγόρασε ἐπίσης και-
νούργιες ποδιές, παπουτσάκια, παιγνί-
δια κί ἔτι ἄλλο μπόρος νὰ οἰκονομή-
σῃ, γιὰ τὰ παιδιά τῆς. Ἐτσι σκόρπισε
λίγη χαρὰ εἰς τὸ πτωχόσπιτον τὰ Χριστού-
γεννα, εἰσι θὰ σκουρπίσῃ ἄλλη τόση τὴν
Πρωτοχρονιά.

Αὐτὰ μὸς διηγῆθηκε ἡ μικρὴ μας
φίλη, ὡς νὰ φθάσωμε εἰς τὸν Σταμάθ,
ὅπου τὴν ἀεῖσα νὰγοράσῃ ἀκόμη λίγα
πράγματα γιὰ τοὺς πτωχοὺς τῆς. Καὶ
σὺλλογίσθηκα, εἰς αὐτὴ κ’ ἡ ἄλλες συν-
τρόφισσές τῆς, — καὶ δὲν εἶνε λίγες,
καμμιά πεντακοσάρια, μὸς εἶπε, —κα-
τῶρθωσαν νὰ κάμουν φέτος τῆς σχετι-
κῶς καλλιτέρες γιορτές. Ἀλήθεια, μόνον
ἡ εὐεργεσία μποροῦσε νὰ δώσῃ λίγη
χαρὰ μέσα εἰς τὴν ἐθνικὴν θλίψιν, καὶ βε-
βαίως τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας...
Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά. Καὶ τοῦ
χρόνου, ἀγαπητοί μου, ἀλλὰ καλλίτερα.

Ἡ Α. Β. Γ. ἢ πρι-
γκίπισσα Ἀλίκη ἰδρυοῦ καὶ προεδρεῖται
τῶν φιλανθρωπικῶν αὐτῶν σωματιῶ τῶν
«Μικρῶν Φίλων τῶν Πτωχῶν». Ἀπο-
τελεῖται ἀπὸ κορίτσια πλουσιῶν
οἰκογενειῶν, τὰ περισσότερα μικρὰ σὰν
τὴ φίλη μας. Καθεμίαν πηγαίνει μόνον
τῆς εἰς τὸ πτωχόσπιτον ποὺ ἔχει ἀναλάβῃ
καί, σὰν ἀληθινὴ φίλη ὀδηγεῖ τὴν μη-
τέρα πῶς νὰ φροντίξῃ γιὰ τὰ παιδιά,
πῶς νὰ στέλλῃ τὰ μικρὰ εἰς τὸ σχολεῖον,
πῶς νὰ βροῖσῃ ἐργασία γιὰ τὰ μεγα-
λύτερα. Ἐπειτα περιποιεῖται τοὺς ἀρ-
ρώστους, ἂν ἔχῃ τὸ σπείρι, καὶ τοὺς δί-
νει τὰ γιὰτρικὰ ἢ τὸ γάλα ποὺ χρειάζο-
νται. Κάθε «φίλη» εἶνε ἐλεύθερη νὰ
ἐργάζεται ὅπως θέλει, φθάνει μόνον νὰ
μὴν παραμελήσῃ τὴν «οἰκογένειάν τῆς».
Ἀλλὰ τόσος εἶνε ὁ ζήλος τῶν καλῶν
κοριτσιῶν, ὡς τε γίνονται θαύματα. Μίαν
οἰκογένειαν ἔξαρνα ἐσωθῆ ἀπὸ τὴν πεί-
να, γιὰτὶ ἡ «φίλη» τῆς τῆς ἔστειλε κα-
θεμῆρα τὰ περισσεύματα τῶν γευμάτων
τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ὡς ὅπου βρέθηκε ἐργα-
σία γιὰ τὴν μητέρα καὶ τὸ μεγαλύτερον
παιδί. Μίαν ἄλλην πηγαίνει δυὸ φορές
τὴν ἐβδομάδα καὶ διαβάσει τὴν Ἁγίαν
Γραφὴν ἔς ἓνα δυστυχισμένον γέρον, τυφλὸ
κί ἐρημό. Κί αὐτὰ ὅλα εἶσι, χωρὶς θό-
ρυβο, χωρὶς ἐκκλήσια, χωρὶς ἐπίδειξι.
Φροντίζετε εἰς κανένα ἀπὸ τὰ κορίτσια
δὲν φανερώνει τὸνομά του εἰς τὴν οἰκογέν-
εια ποὺ εὐεργετεῖ! Κ’ ἡ οἰκογένεια εὐ-
γνωμονεῖ τὴν φίλην τῆς χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε
ποῖά εἶνε, οὔτε ποῦ κάθεται! Ἀγγελοί,
θάλαγες, καὶ κατέβηκαν μίαν στιγμὴν
ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ ἔξαναπετάξουν
ἐκεῖ...

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

— Πώς πνίγηκα βέβαια! τὸ ξανάπε ὁ Φραντζέσκος μ' ἕνα τρόπο κωμικοτραγικό.

— Ἐκεῖ, στὸ Νόρθपोर्ट, ἐξακολούθησε ὁ πατέρας μου, δὲν ἔχεις βέβαια στενοὺς συγγενεῖς ἢ φίλους γιὰ νὰ σε κλαῖνε;

— Τὶ λέτε, σινιόρι! Καὶ πῶς θὰ συλλογισθῆ τάχα νὰ κλάψῃ τὸν κακόμοιρο τὸν Φραντζέσκο Καζάλε! Ἀλλ' ἀλλοίμονό μου!.. Ναι, βέβαια, γιὰ μιὰ

«Τότε μάρπαξε τὸ καλότυχό εκείνο κύμα...» (Σελ. 32, στ. α')

στιγμή, οἱ σύντροφοί μου θὰ αἰσθανθοῦν λίγη λύπη, ὅταν θὰ ποῦν: «Αὐτός ὁ μικρός Ἴταλὸς πῆγε νὰ θρέψῃ τὰ φάρια. Ἔ, καλὸ παιδί τὸ δυστυχισμένο!..» Ὑστερα ὁμῶς ἀπ' αὐτὸ τὸν ἐπικύδειο, θὰ μὲ ξεχάσουν. Δὲ βαρυνεῖται ἔτσι εἶνε ὁ ἄνθρωπος. «Οἱ πεθαμένοι μὲ τοὺς πεθανόντας κ' οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς ζωντανούς!» ἔλεγε μιὰ φορὰ ἕνας Ρωμηὸς ποῦ τὸν ἐγνώρισα στὴν Ἴταλία. Φαίνεται πὼς εἶνε καροῖμία τοῦ τόπου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Οἱ Μπαρμπούτζηδες ἔφυγαν! Τὸ «Κρυφόδενδρο»

Ἔτσι ὁ Φραντζέσκος ἔμεινε μαζί μας κ' ὁ κληθεὶς τοῦ νησιῦ μας αὐξήσε κατὰ τὸ ἕνα τρίτο, πρὸς μεγάλη εὐχαρίστησι τῶν ἄλλων δυὸ τρίτων...

Παίρναμε ὅλες τῆς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῆ κανεὶς τὴν παρουσία τοῦ νέου Σικελῶς στὸ Σπαθονῆσι. Τὸ μυστικὸ δὲν ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ποτέ, ἀπὸ καμμιὰ ἀκροτομήσια, ὡς ταῦτα τοῦ τρομεροῦ Βάρθου Μπαρμπούτζη. Ποτὲ ὁ Φραντζέσκος δὲν μῆκε στὴ βάρκα, νὰ προῦπανθῆ τὸ βαπόρι, ποῦ

μᾶς ἐφευγε καθ' ἑβδομάδα τὸ ταχυδρομεῖο καὶ τρόφιμα. Καὶ δὲν παρουσιάζετο ποτέ ἐπὶ τοῦ ἐπισκέπτας τοῦ νησιῦ μας.

Ὅμως, γιὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας αὐτοὺς, ἐκάνουμε ἐξαιρέσι. Ἦταν ὁ φίλος μου Κάρλος Δίβτων, ἕνα χαριτωμένο παιδί τῆς ἡλικίας μου, συμμαθητὴς μου στὸ Λύκειο τοῦ Νόρθपोर्ट κ' ὁ καλλίτερος φίλος ποῦ εἶχ', ἀποκτήθησθ στὴ μαθητικὴ μου ζωὴ. Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του κατοικοῦσαν στὴ Νέα Ζηλανδία, ἔξ ἕνα κτῆμα ποῦ ἔπαυσε σχεδὸν κατάντικρυ στὸ Σπαθονῆσι, συχνὰ ἐβλεπόμαθα στὴς διακοπές.

Ὁ Φραντζέσκος ἦταν μαζί μας παραπάνω ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα, ὅταν ὁ Κάρλος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὰ δέδελια του, ἦλθε μὲ τὴ μικρὴ τὸυς θαλαμηγὸ «Ἀρρόβουσα» νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ. Κι' ὁ καλὸς μου φίλος μου ἔκαμε τὴν εὐχαρίστησι νὰ μείνη στὸ Σπαθονῆσι μερικὲς ἡμέρες, ὅπως τῶκανε συχνά.

Ὅταν ὁ πατέρας του καὶ τὰ δέδελια του ἔφυγαν, ἀρίνοντές τον μαζί μας, ὑποχρωσθήκαμε νὰ διηγηθῶ, νὰ ἐκμυστηρευθῶ καλλίτερα, τὸν Κάρλο τὴν ἱστορία τοῦ Φραντζέσκου.

Ὁ Κάρλος αἰσθάνθη καὶ ζαηρότατο ἐνδιαφέρον, ὅπως θὰ τὸ αἰσθάνετο καθεπαιδί τῆς ἡλικίας μας, καὶ καταγοητεύθηκε ποῦ τὸν ἔδενα, — ἔστω γιὰ λίγον καιρὸ. — μ' ἕνα τόσο «σπουδαῖο» μυστικό. Γιατί γι' αὐτόν, καθὼς καὶ γιὰ μένα, ἡ ἱστορία τῆς βεντέττας δὲν εἶχε τελειώσῃ καὶ στὰ μᾶτια μας ὁ Φραντζέσκος ἐφαίνεται πάντα σὰν ἕνας τραγικός ἦρωας ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε θάνατος.

Ἡ ἐξημεμένη φαντασία μου μὲ εἶχε πείσῃ, ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ βρω γιὰ τὸν Φραντζέσκο ἕνα κρυφὸν πολὺ ἀσφαλῆ, γιὰ τὴν περίπτωσι ποῦ θὰ ἐκινδύνευε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του. Ὁ Κάρλος, ποῦ τοῦ τὸ εἶπα, τὸ ἐνέκρινε μ' ὄλη του τὴν καρδιά καὶ φάνηκε πρόθυμος νὰ μὲ βοηθήσῃ στὴς ἐρευνές ποῦ ἔκανα ἔς ὅλο τὸ νησί.

— Πρέπει, πρέπει! μοῦ ἔλεγε. Ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ κινδυνεύει. Ἄς πάρουμε τὰ μέτρα μας ὅσο καλλίτερον μπορούμε!

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ παίζαμε ἔξω, σκαρφάλωσα ἔξ ἕνα ψηλὸ δένδρον, σκεπασμένο, ὅπως τὰ δένδρα τῆς ρεμματιᾶς, μὲ πικνοὺς κισσοὺς, ποῦ ἀπὸ πάνω ἐπεφταν ὡς κάτω κ' ἔκαναν τὴν ἀνάδρασι εὐκόλη. Καὶ νὰ, στὴν ἀκρῆ τοῦ κορμού, ἀνεκάλυφα μιὰ κουφάλα, ἕνα

βαθούλωμα ἄρκετὰ μεγάλο, ὥστε νὰ χωρῆ ἰσα-ἰσα ἕνα ἄνθρωπο καθιστό. Καὶ τὸ βαθούλωμα αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς κρυμμένο μέσα στοὺς κλάνους καὶ τοὺς κισσοὺς.

Ἀμέσως ἐφώναξα τὸν Κάρλο καὶ τοῦ τὸ ἔδειξα.

— Θαυμάσιο! ἐφώναξε. Εἶνε δ, τι χρειάζεται. Ὁ καλλίτερος κρυφώνας, ἡ ἰδανικὴ κρύπητὴ ποῦ γευρέμα τὸσον καιρὸ!

Τότε, κατενοουσιασμένοι, τὸ ἐβαπτίσσαμε «Κρυφόδενδρο», — δὲν ξέρω ἀν εἶνε ὠραῖο τὸ ὄνομα, ἀλλὰ δὲν μπορούσαμε νὰ βροῦμε καλλίτερον, — κ' ὕστερα ἐφώναξα τὸν πατέρα μου καὶ τὸν Φραντζέσκο γιὰ νὰ τὸ ἴδουν. Κι' αὐτοὶ ἐσυμφώνησαν μαζί μας πὼς τὸ δένδρον ἐκεῖνο ἀποτελοῦσε κρυφὸν ἀσφαλέστατο.

— Ἄς ὑποθέσωμε, εἶπα στὸν Φραντζέσκο, ὅτι ὁ Βάρθης Μπαρμπούτζης ἔρχεται στὸ Σπαθονῆσι... Ὡ, δὲν θὰ ἔλθῃ ποτέ, ἐννοια σου, ἀστεϊεύομαι! Λοιπόν, ἀν ἔλθῃ, ἐσύ κρύβεσαι ἐκεῖ—μέσα κ' εἶσι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σε ξεσπυλώσῃ ποτέ. Ἀλλὰ καὶ τὸν κρυφώνα σου ἀν ἀνακαλύψῃ, ἐσύ, μ' ἕνα πιστόλι ἢ μ' ἕνα μαχαίρι στὸ χερί θὰ προφθᾶσαι νὰ τὸν σκοτώσῃς, καθὼς θὰνεδαίνῃ, πρὶν σοῦ κάμῃ τὸ ἐλάχιστο κακό. Ἐ, τί λές;

(Ἔπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

...ΚΑΙ ΕΠΙ ΓῆΣ ΕΙΡΗΝΗ...

Πίσσα, δλοσκότεινῃ νυχτιά γοργὰ τὰ νέφη γλυστοροῦν ἐπὶ οὐράνια, φεγγούσαν σωρισσά, σὲ τοῦφορας ὁ ἀνεμος τὰ σχίζει καὶ τὰ

καὶ τὰ κυλάει ἐπὶ πόδια του ἠεροστά... Μὲς ἐστὰ φρεσὶ ἐν ἔσχατο λάμπει ὅλα μιὰ νύκτα παγερὴ τὰ περιζώνει σὰν τάφοι ἀπέθαντοι ξαπλώνουν γύρω οἱ κ' ἡ κάκρη σύμπυκνῃ, λευκὴ τοὺς σοβατῶνει...

Ποὺ γάνε τῶρα οἱ Μάγοι; Ποίους τοὺς φέρει; Ἐπὶ φάνῃ τῶρα ποίους τοὺς ὀδηγεῖ; Ἀδὲν ἔαυγουγγεῖ ψηλά κανένα ἀστέρι καὶ φῶς κανένα δὲν φωτᾷε ἔς τὴ γῆ... Μόνον μακρὰ, σὰν νὰ γλυκοχαράζῃ μιὰ ἀκτίνα φοβισμένη, μιὰ μονάχα λές μιὰ κ' ἀναθαροῦσαι, μιὰ δαλιάζει... —Μὰ γάνε ἀλήθεια; γάνε ἀλήθεια τάχα;

—Ὡ, ἄς εἶνε! Ἄς ἔβῃ τ' ἄστρο κ' ἄς φωτίζει, θὰ μᾶς μὴνᾷ μιὰ ἀσύγκριτῃ αἰγῇ, ποῦ σύννεφο ὁ βαρὺς κενὸς δ' ἀποκαρπίζει κ' ἀπὸ αἷμα θὰ χορτάσῃ ἡ δευρασμένη γῆ... Ὡ, ἄς ἔβῃ! Ἄς βροῦν τὸν δρόμον οἱ πλανῆται, ἄς βροῦν τὸ φῶς, τὸ θάλπος, τὴν γαλήνη! Ἄς κατεβῶν νὰ ψάλλουν οἱ ἄγγελοι ἐνομήνοιο

τὸν θεῖο τὸν ὕμνον: «Ἐπὶ γῆς Εἰρήνη...»

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

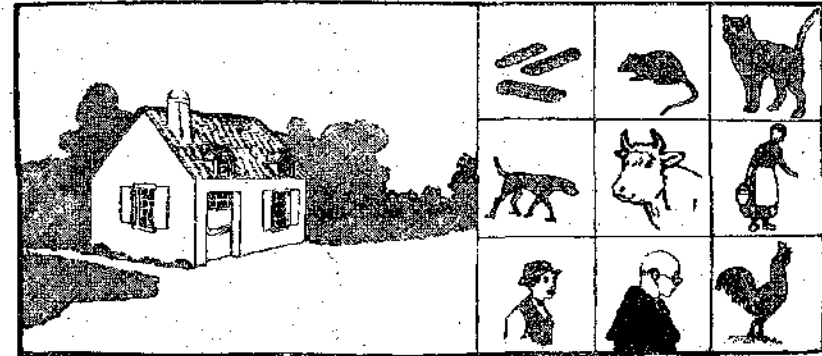
Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, ὅταν ὁ μικρὸς Πετράκης ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, ἡ γιαγιά του τοῦ ἔβαλε στὸ χεράκι ἕνα μικροῦτσικο χρυσὸ νόμισμα καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶνε τὸ δῶρό μου, πέντε φράγκα. Μ' αὐτὰ μπορεῖς νὰ γοράσῃς αὔριο δ, τι σάρσει.

Κι' ὁ μικρὸς Πετράκης, καταχαρούμενος, ἀποκοιμήθηκε, ἐνῶ ἐσφιγγε στὸ κλειστό του χεράκι τὸ χρυσὸ νόμισμα κ' ἐσυλλογιζόνταν τί καὶ τί θὰ γοράσῃ αὔριο μ' αὐτό...

Τότε εἶδε στὸν ὕπνον του πὼς ἦταν μηχανικός, ἀρχιτέκτων.

Ἀμέσως ἔκτισε ἕνα σπίτι... ἕνα ὠραῖο σπίτι, δικό του. Τὸ σπίτι οὗτο ἐσφύτρωσε ἀπὸ τὴ γῆ, μονάχο του, σὰν

κολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης. Ἐνα καλὸ παλληκάρι ποῦ περνοῦν' ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἐχαιρέτησε τὴν κοπέλλα, ποῦ ἔπιασε νὰρμέξῃ τὴν ἀγελάδα, ποῦ ἐκτύπησε τὸν σκύλο, ποῦ ἐκυνήγησε τὴ γάτα, ποῦ ἐπνίξε τὸν ποντικό, ποῦ ἔφαγε τὴν τσοκολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Ἐνας φραγκόπαπας, φαλακρὸς καὶ φρεσκοζυρισμένος, ἐστεφανώσε ὕστερα τὸ καλληκάρι ποῦ ἐχαιρέτησε τὴν κοπέλλα, ποῦ ἔπιασε ν' ἀρμέξῃ τὴν ἀγελάδα, ποῦ ἐκτύπησε τὸν σκύλο, ποῦ ἐκυνήγησε τὴ γάτα, ποῦ ἐπνίξε τὸν ποντικό, ποῦ ἔφαγε τὴν τσοκολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Ἐνας γέρος πετεινὸς ζύπνισε πρῶτο μὲ τὸ κουκουρίκι του τὸν φραγκόπαπα, ποῦ ἐστεφανώσε τὸ καλληκάρι,

ποῦ ἐχαιρέτησε τὴν κοπέλλα, ποῦ ἔπιασε νὰρμέξῃ τὴν ἀγελάδα, ποῦ ἐκτύπησε τὸν σκύλο, ποῦ ἐκυνήγησε τὴ γάτα, ποῦ ἐπνίξε τὸν ποντικό, ποῦ ἔφαγε τὴν τσοκολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Ἐνας γέρος ζωγράφος ποῦ τὰ εἶδε ἔλ' αὐτὰ, τράβηξε ἕνα φύλλο χαρτί ἀπὸ τὸ χαρτοφύλακά του, τὸ ἐχώρισε σὲ τετραγωνάκια καὶ σὲ καθέν' ἀπ' αὐτὰ ἐζωογράφησε: τὸν πετεινὸ ποῦ ζύπνισε τὸν φραγκόπαπα, ποῦ ἐστεφανώσε τὸ καλληκάρι, ποῦ ἐχαιρέτησε τὴν κοπέλλα, ποῦ ἔπιασε νὰρμέξῃ τὴν ἀγελάδα, ποῦ ἐκτύπησε τὸν σκύλο, ποῦ ἐκυνήγησε τὴ γάτα, ποῦ ἐπνίξε τὸν ποντικό, ποῦ ἔφαγε τὴν τσοκολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Ἀμα εἶδε τῆς ὥρας αὐτῆς ζωγραφίς, ὁ μικρὸς Πετράκης ἄνοιξε τὸ στόμα του ἀπὸ θαυμασμό, ἀνατρέχισε ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ ζύκνησε. Τὸ σπίτι τοῦ ὀνείρου ἐξαφανίσθηκε ἄμέσως, μαζί μὲ ὅλα' στὸ κλειστό του ὀμῶς χεράκι, ὁ Πετράκης κρατοῦσε ἀκόμη σφιχτὰ τὸ μικροῦτσικο χρυσὸ νόμισμα τῆς γιαγιάς. Μ' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ γοράσῃ ὄσες πλακίτσες τσοκολάτα ἔβλεπε καὶ νὰ παρηγορηθῆ γιὰ κεί-

νες ποῦ τοῦφρχε ἐπὶν ὕπνον τοῦ ὀντικῆς; Καὶ νὰ ἴδῃτε πὼς ἀλλοθῆσαν καμμιὰ φορὰ τὰ ὄνειρα! Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ νοῦνός τοῦ Πετράκη τοῦ ἔφερε ὄμοιο ἕνα ὠραῖο ζυλίνο σπίτι, ἀπαράλλακτο μ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχε ἴδῃ στὸν ὕπνον του. Καὶ μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ, ποῦ ἦταν σὰν κουτί, ὁ Πετράκης βρῆκε ἐκπληκτικὸ ἕνα ποντικῆ, μιὰ γατίτσα, ἕνα σκυλάκι, ἕνα κορίτσι, ἕνα ἀγόρι, ἕνα πετεινάρι καὶ τὶ ἄλλα νομίζετε;... πέντε πλακίτσες τσοκολάτα! Ἔτσι δὲν ἐχάλασε τὸ χρυσὸ τοῦ νόμισμα, ἀλλὰ τὸ φύλαξε κ' αὐτὸ μέσα στὸ σπίτι.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΗΛΗ

Ὁ Δουστογιέβσκι καὶ τὰ σπίτια: Ὁ διάσημος Ρώσος συγγραφεὺς Δουστογιέβσκι (1821—1881), ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους μυθιστοριογράφους τοῦ κόσμου, ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὰ σπίτια τῆς Πετροῦπολεως, ὥστε τὰ ἐξωνιάτευε, τὰ ἐκπωλοποκίει. Εἰς τὸ διήγημά του «Λευκαὶ Νύκτες» ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἰδιόρρυθμος περιγραφή:

«Καὶ αὐτὰ τὰ σπίτια εἶνε φίλοι μου. Σὰν περπατῶ, μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ καθένα τρέχει μπροστά μου, μὲ κυττάζει μ' ὅλα του τὰ παράθυρα καὶ μοῦ λέγει: «—Καλημέρα, φίλε μου, τί κάνεις; Ἐγώ, δόξα σοὶ ὁ Θεός, εἶμαι καλά, καὶ τὸν Μάιο θὰ μού προσθέσουν ἄλλο ἕνα κάτωμα!»

«Ἡ μάλλον: «—Καὶ ἀπὸ ὕγια πὼς τὰ περνοῦν; Ἐμένα μ' ἐπισκευάζουν ἀπὸ αὔριο.» «Ἡ ἀκίμη: «—Παρὰ τρίχα, ξεῦρεῖς, νὰ καὶ πρυθῆς, καὶ πὼς ἐτρόμαξα!.. «Καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ! «Ἐχω μερικά σπίτια καὶ σὲ ἰδιαιτέρῃ ὄλως συμπάθεια: Ἐν ἅπ' αὐτὰ τὰ καλοκαίρι θὰ ἐπισκευασθῆ. Θὰ περνώ καθεμέρα ἐπίτηδες ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ τὸ παραχρημίσουν. Ὁ Θεός νὰ τὸ βοηθήσῃ!...»

Ἡ Πυραμὶς τοῦ Χέπος:—Τὸ καθεπὸν ὕψος τῆς μεγαλητέρας αὐτῆς τῶν πυραμίδων εἶνε 422 πόδες ἢ 137 μέτρα. Ὑπελογίσθη ὅτι, μὲ τοὺς λίθους, οἱ ὀποιοὶ ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς, θὰ ἠμποροῦσε νὰ κατασκευασθῆ στερεὸν τοίχος, ὕψους ὁ παδῶν, περικλεῖον ὀλόκληρον τὴν Ἰσπανίαν!

Τὸ "Αν:—Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης συνήθιζε νὰ λέγῃ: «Τὸ "Αν ἐσκαρβήθη πολλές φορές, μὰ λίγες ἐσφύτρωσε.»

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Ίδε τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητή του, Κεφ. Β.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Σ' της νυχτιάς του χειμώνα τη σκοπή, [τη γαλήνη, ξάρνου, άκούς της κωπάνης δυνατά να χτυπάνε. Νέοι, γέροι, ξυπνήστε, και κανείς άς μή μείνη στο ξεστό του κρεββάτι στο ναό όλου άς πλάις.

Σ' τής νυχτιάς μεσ' στα σκοτή, στου χειμώνα το κρύο, [μάνια το κρύο, τρεμοσβούν φαναράκια που κρατούνε διβατάται βιοστικοί που πηγαίνουν, έδώ ένας, εκεί [δύο· σ' το ναό τους φωνάζει ο Χριστός που γγενάται.

Στ' άμυδρά τά καντήλια, που άνάβανε [πρώτω, βλέπετε άπειρο κόσμο, το ναό να γεμίη. Σιωπή βσιλεύει. Νά, άνάβουν τά φάτα. Και του δρόμου ή θεία λειτουργία άρχίζει.

Τελειών' ή εκκλησία και του κόσμου τὰ [πλήθη βιαστικά πιά' να βρούνε μεσ' στο σπίτι [γαλήνη] μιὰ ευχή στο Σωτήρα βγαίνει άπ' όλων [τά στήθη: «Και του χρόνου ό κόσμος να γιορτάση [μέ ελπίη».

Νικητής τής Αδριαν

Η ΕΥΘΥΜΙΑ ΝΙΚΑ

Προί - προί σηκώθηκα ήταν γιορτή και είχαμε αποφασίσει από την προηγούμενη, να πάμε σε κάποιο έξωκλήσι εκδρομή, με όση άνοιξη το παράθυρό μου, είδα να βρέξη.

Κοιτά είπα και κατέβηκα σ' την τραπέζια. «Κει ηδω ένα μου τ'άδελφια μαζέμενο... με κάτι μουτρα! Λες και τους είχε δείξει ο δάσκαλος; Καλή τί πιάτα, τους λέω, επειδή χόλασ' ο καιρός, θα χάλασαμε και με τις υφείας μας;—Ναι, λέγει ο μικρότερος; χθές πούχαμε γυμναστική, χάθηκε λίγη βροχή, σήμερα μας κόπασε!» Και... παρ' όλογο να κλάψη!

«— Έγνοια σας, τους είπα κ' έδώ θα περάσουμε καλύτερα! Και άμέσως έπιξα το βιολί και άρχισα να παίζω και να τραγουδω. Άθέλα με μιμήθηκαν κι άλλοι και σε λίγο γίνονταν ένας πανζουρλισμός, που μίς έκανε να μην άκούμε της βροντής; και τη βροχή. Μά όταν έπαψαμε, ώ του θαύματος, ή βροχή είχε πάψη κ' έκείνη κ' άνας λαμπρός ήλιος την διεδέχθηκε. Βλέπετε; τους φώναξα. Ή εύθυμία νική τη μελοχολία!»

Πέρασε καιρός από τότε, μά το ρητόν αυτό έμεινε και όταν κοιμητά φοβά μίς οικιάμη μικρή λύση, «ή εύθυμία νική, φωνάζουμε και άρχίζουμε τά τραγούδια. Νά εφαρμοξείαι όμως τάχα και στης μεγάλες λύτες; Μυσωστίς

Η ΥΠΟΜΟΝΗ

...Κι' επροχώρησα πολύ, μά παρά πολύ, και όσο πύρρα άμτρος, τόσο ήθελα περισσότερο, τόσο άναβε μέσα μου ό πόθος να προχωρήσω άκόμη' ήθελα μονομιά; και φθάσω στο τέλος. Μά κει που νόμισα ότι μόλις έβα βήμα μούλειτε να τελειώσω, έξαφνα—σαν κεί να με βιστούσε, κεί να με τραβούσε πρós; τὰ πίσω—έπερα κάτω νικημένο; άπ' την κούρασι. Στριωνόμου πάλι νάι. Άλλά έβλεπα πώς δεν ήμουν πιά στο τελευταίο βήμα, έβλεπα πώς μπροστά μου έξανόγατο ό δρόμος; άπειρος; πού ή άντίπα του 'μτιου στο τέλος του δεν έφθανε. Δέν άποθαφρονόμου, δέν έστεκόμου' έπαρηνα πάλι τον δρόμο με περισσότερο πάθος, με πέτομα.

Μιά μέρα όμως, καθώς άποκιωμένο; [διάβαινα μιὰ καμή] του δρόμου μου, έβλεπα μπρος μου ένα μαύρο πέπλο σκοταδιού, που μου έφραζε τη δίοδο. Καθώς πάντα, θέλησα να τον περάσω. Μόλις όμως έκαμα το πρώτο βήμα, φοβισμένος στάθηκα Κίνηση πάλι, πλησίον προσεκτικά κι' είδα κάτω στο πόδια μου να χάσκει [πειλητικό] το δλόμαυρο στόμα μιός άβύσσου. Αυτό με χάριζε από το τέλος μου, που το έβλεπα σ' την άλλην άκρη του βαράθρου, να λάμπη άστραφτερά. Και τότε αισθάνθηκα το μεγαλειώ του, μεσ' ' στο φωτεινό του στεφάνο, — μά και τότε, τότε μόνο, αισθάνθηκα την άδυναμία της δυνάμεός μου...

Κάποια φωνή μούλεγε να γυρίσω πίσω: μά όχι, έγώ σκεπτόμου να πάω εμπρός μόνον εμπρός, προτιμούσα να πέσω να συντριβώ στο βάραθρο, μά να μη κιντώσω πίσω. Έπρεπε να προχωρήσω' μά πάλι έπρεπε να φθάσω και ζωντανός στην άλλην άκρη. Μου χρειάζονταν μιὰ μεγάλη, άπειρη γέφυρα. Μά πώς να την φτιάσω; που να στερεώσω της μίμης άνίδες της;

Έξαφνα, κει που σκοτεινίαζε ό δρίζαν μου, κει που μαύριζε μπροστά μου το βάραθρο, και πίσω μου άκουγα τη φοβερή κραυγή της ήττης, μιὰ γυναίκα—σά φωτεινή σκιά—ήλθε και στάθηκε κοντά μου. — Άν θέλης, μου λέγει, μπορώ να σου κάμω έγώ αυτή τη γέφυρα. — Ποιά είσαι; τής είπα. — Ή Υπομονή, μου άπήνησε.

ΟΛΟΙ ΑΔΕΡΦΙΑ

Άφησε τὰ μάτια του να πλανηθώρη στη σκοτεινή του κάμαρα, έγώ ή σκέψη του γοργουπούσε, άλαφιασμένη σ' άλλους τόπους. Άναστένανε. Κι' ό άναστεναγμός του έκοψε την πέννημη ήσυχία της κάμαρας. Κι' είπε ή όνειροπλανημένη ψυχή του: — Γιατί; Αίμα, πόλεμος καταστροφή; — Ό θλιβερό, τρομερό πράμα. Κι' όμως, ποιός θά το ποστεινε! Υπάρχουνε καρδιές που τον θέλουγ, που δουλεύουνε γυ' αϊτόν. Τι συμφέρον είνε αυτό που νικάει κάθε άλλο αίσθημα και κρατεί αχμάλωτη

την καρδιά και δούλο το πνεύμα του επίστημονας; Ό πλάγη, γιατί έτσι τυραννός τους άνθρώπους; Άψησ' του: έλευθερούσε μιὰ στιγμή να νοιώσουνε τη μεγάλη ' άλλή-θει. Όλοι κάτω άπ' τον ήλιο μπορούμε να ζήσουμε. Και σεις καρδιές, που ποθείτε να δουλέμε άπ' τὰ κανόνια χαράφια, στης φεματιές και στα βράχια, νάντηκούση το μάτι σας άφάνια κι' άγίαροεντη αλήγη, κιντάτε το τέλος του πόδου σας! Σ' ένα γκερο σέρνετα ή Άνθρωπότης, μιὰ άβυσσο άνοιξε να την καταπιη. Άς πισω-στρώη το ρεύμα! Φάινε πιά! Ό σημερινός; κόσμος είχε ένα σκοπό. Νάτουε. Παν-του έρημιά, καταστροφή, αφέλη! Καινούργιο κόσμο θέλουμε. Άγάπη, Ειρήνη, Άδελφοσύνη στους; Λαούς! Είμαστε όλου άδέρφια!

— Είνε νύχτα, πυκνό σκοτάδι, — έλα γλήγορα, άγούλα, γλυκοχάριαζε Ι.

Πάβλος Κλωμός

CARMEN IMBRIS

Τρέμει και σείνεται όλη ή γη, Άσφράζει ό ούρανός, Και τὰ βαρέια φτερούγια του ως κάτω ρίχτει ό κεραυνός.

Μακροά άγνιχτεί βροντής κλαγγή. Μεσ' ' τ'τα θολά του πλάτια, Και λές πώς κλαίνε άστειρότητα. τάλλα του άπειρου μάτια...

Γίνετα κύμα, ποταμός. Τό κύρινό τους δάκρυ, Και μεσ' ' στο δρόμο άπροσκλή, σαν ρέμμα δίχως άκρη.

Πότε θά πάρνου οι κλαίμοι; Δέν θά σωπάζου με φορά, Νά λάμψη ό ούρανός άσπερικός, και ν' άπλωθ ή χαρά;

Στενημαχιωτάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Δάρνης Στέφανος, γυρίζοντας από το σχολείο: — Μιμιά, σήμερα έχω τη γιορτή μου! — Πώς; Γιατί; — Νέ, ό δάσκαλος μου τράβηξε ταυτιά! Έστάλη από το Τραγουδι της Λουτεριάς

— Μιμιά, φωνάζει το Ναυτάκι των Σπετοών' σ'τ' χαρτά του μπαμιά βρήκα κ' ένα χαρτί χημικό, που όταν το άναψα... — Έ, τ' έκανε όταν το άναψα; — Έγινε σ'άχη! Έστάλη από του Άπογόνου του Καίσαρος

Ό Μητέρα: — Μιμιά! άνήμη δεν σηκάθη- και; ...Είνε ώρα για το Σχολείο! Μαρία, από μέσα: — Τώρα, μιμιά, να βάλω τὰ παπούτσια μου... Ό Μητέρα, σε λίγο: — Ετοιμη; Μαρία: — Μιά στιγμή, να βάλω και τής κάλτσες μου.

Έστάλη από της Ζοφρας Νικητός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδα Όδηγός, Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παζίνιον

Έστάλη από της Σανθής Πριγκηποπούλας

Table with Greek letters O, A, ΔΕΙ, ΘΑ, ΜΝΙ, Α, ΔΥ, ΚΛΕΙ, ΛΙ, Ω

Νά συναρμολογηθου αι συλλαβαι αυ-ται, ώστε ναποτελεσθου τὰ όνόματα τεσσάρων Μουσών.

β.) Μαγική Εικόνα Ξενου είκανος

Έστάλη από του Άσκου Γάπου — Θανάση, Καλλιόπη, Καίτη, Καλυνή, Μίμη, έλάτε να σας δώσω να φάτε. — Τι και τί θα φάμε, μιμιά; — Σας τὰ είπα δια!

γ.) Διά τους Γαλλομαθεύς

Έστάλη από του Νικητού της Αδριαν Question drolatique Tontes les lettres de l' alphabet sont invitées à une soirée. Quand viennent U, V, X, Y, Z?

Άήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημά-των του αυτού φυλλαδίου, —συνυδίδονται άπαραί-τητως υπό ένός μόνον δεκαλέττου καθαρού γραμ-μοποσήμου.

- Λύσεις του θου φύλλου α.) Ήρα, Άθήνα, γ.) Μ Α Λ Α Δ Ε Άφροδίτη, Άρτεμις, Α Β Ι Μ Ε Δημήτρα, β.) Ρόδα, Λ Ι Ρ Ε Ια, (Σπιρό, Δανάη, Α Μ Ε Άμαλία... Ε

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήνα, 38, όδός Εδριπίδου την 26ην Δεκεμβρίου 1916.

ΚΑΛΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ό Διάπλασις με δίλους της τούδε συναγωγής, ό διευθυντής μας κ. Παπαδόπουλος νικουνοενικ-κάς, ό Άναγίας με τας άδελφάς του και ή κυρά Μάρθα, βλαι και όλαι εύχόμενες εις τάχαρητά μας παιδιά αΐαιον και τρισεννυχτιόμου τον νέον έτος 1917. Είθε, έρχόμενον, να φέρη την ποθητήν παρηκόμου, Ειρήνην και μαζί της κάθε χάρυν και κάθε εύτυχίαν!

Σας συνιστώ το σημερινόν άνάγνωσμα για παλό μικρά παιδιά' της Κυρά - Μάρθα. Είνε ένα χαριτωμένο παραμυθάκι, που πολύ θά εύχαριστήση κάδελφάκια σας. Νέ τους το διαβάσετε δυό - τρεις φορές κ' έπειτα να τὰ βάλετε να σέε το 'ποιν και ένεια... Είπω; μπορού. Είνε κα-μωμένο επίτηδες διά το γύμασμα της μνήμη; και της γλωσσίκας των μικρών. Άλλά και πώς θα γελάτε με τὰ μπερδέματα που θά κένου, έίος να μάθου να λέγουν δίχ; ένεινας τας έπα-κλήφεις και να κρατούν την σειρά.—Και άλλα τρέτα νηπιακά σας έτοιμάζει ή Κυρά - Μάρθα. Ποιος; μου έστάλιν από την Κορίνθον, μιάν Γενικήν Στατιστική των Εύσχημων, γραμμένη εις 20 μεγάλας σελίδας; Ό τόςος του κόσμου κινδύνου να πάη χαμένος, διότι έληγομένη να την όπογράφη.

Χάρω πολύ, Κ. Α. Α., άλλα πρέπει να πά-ροη και ψευδώνυμον. Διά την αλληλογραφίαν τουλάχιστον και την Σ. Σ. Σ. είνε άπαραίτη-τον. Άνάδα ως τώρα την προκήρυξιν νέων

Διαγωνισμών, με την έλπιδα ότι θά άρθή ενός; άλλου άποκλεισμού, ό όποτος, μαζί ή τού; άλλους άποκλεισμού; του πολέμου, μ' έμποδίζει να επικοινωνή με τὰ δύο τρίτα τουλάχιστον των παιδιών μου. Άν όμως έξακολουθήση. — τι να γίγη! θά κάρωμεν και τους Διαγωνισμούς; μας έμας; κ' έμας. Όποιός; έί; την στιγμήν που σας γράφω, υπάρχουν παλλαι έλπίδες, ότι τὰ πράγματα θά διορθωθου γρήγορα.

Ό Γεω. Χαρ. μου στέλλει σημερον στατι-στικήν των Έβδομαδιαίων Διαγωνισμών. Κετ' αυτήν, οι Άυται του 1916 υπεραδύνου κάθε άλλου έτους. Είνε έν 619 4492, εκ των οποίων Άθηναίοι 1455. Διά των δεκαλέττων των εν-γράφων 180 συνδρομητάι. Άς εύχηθώμεν, το 1917, να έχωμεν τόσους διπλούς.

Ό Γη της Έλλάδος μου γράφει: «Πώς να σ' εύχαριστήσω για τους όραίους τόμους που μου έστειλας;... Φανερός, ότι μου ήλθαν ακριδώς την ήμεραν των γενηθίων μου, που ήμουν τριγυρισμένη από ένα σωρό περηνάδια, γλυκίσματα και βιβλία. Άντι, — θά σου τὰ πώ-σ' αύτά, να μην εκάουσιν ένεινοι που μου τὰ έχάρισαν, — δια μαζί δεν έχίζουγ για μένα ό, τι άξίζει ένας από τους δικούς σου τόμους.» Και παρακάτω: «Μοιάζει με τη μητέρα, που γίνε-τα μικρούλα μικρούλα, γις να πιζή με τὰ μικρά της παιδιά, και σοβαρή, για να συμβου-λεύση τη μεγάλη της κόρη. Και όμως; ένυ κα-τορθώνεται, με την ίδια γλώσσα, με τὰ ίδια λό-για, να σε καταλαβαίνου και να κεί μικρά παι-διά σου, όπως και να κεί μεγάλα.» — Τι να προσέσω έγώ; αύτά;

Ό Νικητής της Αδριαν μου ένθυμίζει έν γε-γονός; ότι ό κ. Φιδίων έχει φέτος; την Τριακονα-ετηρ'ία του 'ήλαση, ότι από το 1886, που έ-ξεδόθη το πρώτον του βιβλίον, ής το 1916, συνεκλήρωθησαν τριάντα άκρίδως; χρόνια. Άν αι περιστάσεις ήσαν καλύτεραι, — προσέ-βη ό φίλος μας, — ή Τριακοεταστής αύτη έπρεπε να έορτασθή και εκ μερούς του φίλολογικού κό-σμου της Έλλάδος, του όποιου ό κ. Φιδίων άπο-τελεί μιανμεγάλην δόξαν, και εκ μερούς του κύκλου μας, όπου έχει άπατήση την άγάπην και τον σεβασμόν όλων μας. Ετι τη εύκαιρία, διαβί-δισέ του τὰ θερμά μου συγχαρητήρια και την εύχην έπας; ή Έλλάς μας, μεγάλη κ' εύτυχής, έορτάση την Πεντηκοσταστήριδα του.—Άυην! Τι Άλλο να πούμε και να κάρωμε με τέτοιες περιστάσεις;

Παλό καλή κείνη, Γενθιωτάκι, που δεν τρώς παλό ψωμί. Οικονομείς της περιστα-σιν, άλλ' άποντας συγγρόνης και μιὰ υγιεινή συνήθεια. Τό πολύ ψωμί, και μέάλιστα το ποίο φρέσκο, βλάπτει. Πρέπει να τρώγη κανείς όσο μπορεί λιγώτερο και στεγνώτερο. Περιστέλλω στον Δελέ.

Όραίος έπιστολάς μου έσταλαν αύτην την εβδομάδα και οι ένής: Σανθη - Πριγκηπο-πούλα, Μουσσηνιακή Άνή, Νικητής του Κελιάς, Ούρανος Θόλιος, Γερω-Δήμος και Φωτεινή Σάντη.— Έπέτελα τας παραγγέ-λιας τωι και τούς εύχαριστώ για τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τὰ ένής: «Άπό τὰ φαίρά.»—Παιδαγωγικά ή μετσίσεις.—ΈΑνάδοτον κομμοστρατήκων.— Ρόδα και μύμη.—ΈΑνάδοτον.—Χριστού-γεννα.—Έστον νέο χρόνο.—Μητρικό Πα-ράπονο.—ΈΓύρω από ένα Ψηφιδού.—Όι τρέτα φίλοι.—Τό Άλγο.—Παιδικά Πνεύ-ματα και διάφορα διά τούς; Έδδ. Διαγωνισμούς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επίθυμούν νάνταλλά-ξουγ: — ό Άνδρεας Άνδριος (0) με Ή-ρωα του Σούλλου, Κεκομμένον Θησαυρόν, Τρελλήν Κορημοπούλην, Τιάκρον, Γεγρα-νόπαιδα, Χάρον, Άκτινα—ή Άντοκρα-

τωρα του Βυζαντιού (0) με Λουτεριαν στους Σκλάβους, Νικητήν την Αύριον, Βυζαντιών Αντοκράτορα —αι Δοξασίματα ή Άθήνα (0) με Χρονιστήν, Άντοκρονον Δόξαν, Σανθη Πριγκηποπούλην, Γενθιωτάκι—ή Γαδού-νια (0) με Σπαθή τον Κωνσταντινον, Θα-λασσοπούλη του Στόλου, Σανθη Πριγκηπο-πούλην—ή Ρεμβούδης Κόρη (0) με Νεαρόν Άπιδήν, Ρέμβην, Γεωμανόπαιδα—τό Σπα-θι του Κωνσταντινον (0) με Διαβολάκι του Άρσασκελον, Λουτεριαν στους Σκλάβους, Με-νεξένο Μπουνοβίκι, Δοξασίματα Εικοσίδια, Ροβόρον—ό Θαλασσοπούλων Κυκλάδων (0) με Σανθη Πριγκηποπούλην, Σανθη Πε-ταλούδαν, Βοσκοπούλην των Άλλων, Στε-νημαχιωτάκι, Κεκομμένον Θησαυρόν—ή Χρονιστή (0) με Τρισείτην, Άστειρα του Βύρα, Πρόσοψη, Θαλασσοπούλη του Στό-λου—ό Ήρωα του Σούλλου (0) με Φιλοβα-σιονούς—ό Μέγας Ναπολέων (0) με Κε-κομμένον Θησαυρόν, Σανθη Πριγκηποπού-λην, Βοσκοπούλην των Άλλων, Στενημα-χιωτάκι, Σανθη Πεταλούδαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Όδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγνωσται. αν δεν συνοδεύεται από τον δικαιώματός ό. Ε. Τα έγκρινόμενα ή άναγνωσόμενα ταχύνου μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α ά-νήκου εις Άγώρα, και δέχου από κ. εις Κορίνθια.

Νέα Ψευδώνυμα: Τμημένη Έλλάς, ά. (ΚΤ). Πλάσις του Διός, ά. (ΑΔ). Άθάνατο Ναυτάκι, ά. (ΠΠ). Έ, ά. (;); Δάρνης Κλω-νάρι, κ. (ΑΤ). Πανελλήμιον Όνειρον ά. (ΒΠ). Άσπειδής, ά. (ΠΓ). Άουρ ά. (ΙΧ). Ροβόρος ή Κατακτητής, ά. (ΗΚ). Κάδεμα ή Άγώρα, ά. (ΚΔ). Ίδεώτης Έλλάς, κ. (ΕΖ). Τραβή τον Διταλον, ά. (ΚΑ).

Άναγεώσις Ψευδωνύμων: Ίνδαμια της Τριπόλεως, ά. Παναχαίς, κ. Άμαυλι-λίδης της Παμφόλιδος, κ. Γερολογίτης, ά. Έλληνοπούλα, κ.

Ό Διάπλασις άποψάζεται τας φίλους της Γαδούλαν (χαίρω που και σε αύτό προτιμώ-σε;) Ρεμβούδη Κόρην (ναι, άλλ' ά γράψε μου και δυό λόγια παραπάνω) Γεωμανόπαιδα (ή ή χαριστώ' μερικά θά δημοσιεύθου) Αντοκρά-τωσαν του Βυζαντιού (έλαβα, εύχαριστώ' το ποιηματάκι μου ήφην μέτρον) Παιγύσμο Όνειρο (με μεγάλη χαρά σε ζουναλέπω' καλή, αφού δεν θέλεις τὰ νι, τὰ βγάλω' μου φαίνεται όμως, ότι το ένα τούτο άρχιστο, το πρώτο, χρη-τάται για την εφώνησιν) Παναχαίδα (εύχαρι-σεύά δι' δσα γράφεις' έλαβα κ' έπέτελες τούς παραγγελίας σου' μην κώμης; καλή τούτον καιρο νά μου γράψης) Δημ. Σ. Μπερ. (έλαβα πε-ραστικά) Δεστολήν του Αιγαίου (χαίρω' που έγινεας καλά, και μέάλιστα μόλις έτιδάσες; τό άον φύλλον εύχαριστώ διά τας εύχάς) Άλέξ. Δρ. εύχαριστώ για το έσπαθίωμα) Άκτινη (όχι' άλλα βιβλία, εκτός των ιδικών μου, δεν έχω) Τμημένη Έλλάδα (προσπώθησ' ό τ. - χριτής; καλον είνε να έχη και μιάν μικράν πνε-ματικήν ένασχόλησιν) Φαληρικόν Διάβολον (νυ-μίτω όχι) Μαιμνυδίστικον (παριμένω τας ενε-πίσεις; σου) Ψεύδων Π. (χαίρω πολύ' άλλ' ά να πάρη; και ψευδώνυμον, διά να μου γράψης) Διαβολάκι του Άρσασκελον (ήχει κανώ;? Ηία η. Βαι. (και γραμματόσημα έμπορεί; να στείλη; άλλα διατί' δεν στέλει; άνθρωπον με τὰ χρή-ματα;) Τιάκρον, Μεγάλην Έλλάδα Ύπο-βρούχον Άμωσαν κτλ. κτλ.

Άπομύθιον Σίμων, Ήρωα της Γραβιάς, Βασιλδα των Λαών, Ρ. Α. Σιδόρη, Πι-ον του Διός (έπειτα, εύχαριστώ). Άλσην, Έλλημικόν Ίδεώδες, Πύρινην Ματιών (έλαβα' εύχαριστώ). Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 26ην Δεκεμβρίου, άπάντησω εις τὰ προσεχέ:

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ ΤΟΥ 1916

Με τὰς 420 σελίδας του.—Με τὰς 500 εἰκόνας του.—Με τὸν θαυμάσιον «Ἐρῴδιον Δαλλινύ». —Με τὸ περιεργότατον ἀστρ-νομικὸν ἢ «Κασσινα». —Με τὴν περιτεταυμένη «Ἀρκαγὴν τῆς Νοδίας». —Καὶ με χίλια δύο ἄλλα.

Τιμῆται : ΔΑΕΤΟΣ δραχμ. 8.—ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δραχμ. 11

Εἶνε ἤδη ἔτοιμος καὶ ἀποστέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον, ἐπὶ προσθήμῃ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν (λεπτ. 50 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ δερ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ
Δεκεμβρίου-Μαρτίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαρτίου.

48. Λεξιγράφος

Ἀριθμός εἶνε τὸ πρῶτον,
Τάλλο, πρᾶσινο, γλαυρό
Καὶ τὸ σύνολο λοουδοὶ
Ὡμομοφο κ' εὐνοισατο.

49. Συλλαβηγράφος

Τὸ σκοτάδι τὸ βάρυ
Τῆς νυκτὸς τὸ ξεσηκώω
Τῆς ἡμέρας εἰμαι ἀρχή
Καὶ τὸ φῶς σὴ γῆ ἀπλόνω
Μ' ἂν με κόπησ εἰς τὰ δύο,
Ὅσα ἐσπίε τ' ἔλαπαντισῆ;
Καὶ σπὸ ἄλλο μου μισοῦ,
Μία σφαῖρα θά γυροῖσῆ;
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄλιου

50. Μεταγραμματισμός

Γλύπη; ἄλλο; ἐγὼ ἤμην
Μὲ πολὺ μεγάλην φῆ, ἦν
Ἄν μοῦ ἀλλήξετ' ὁ κεφάλι,
Ἄγγλι; ποιητῆς προσβάλλει.
Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Παταίδος τῶν Ἡρώων

51. Αναγραμματισμός

Ὅπως ἔχω ἂν μάστισ,
Κατοικὸν στῶν οὐρανῶν
Ἄν με ἀναγραμμάτισῆ,
Τὴν συνῆθειά δηλοῦ.
Ἑστάλη ὑπὸ τὸ Νεωτάκῃ τῆς Καβάλλας

52. Πυρρομοιδῆς

- + Οἱ στυροὶ κύλῳ; μυθολογικός.
+ = Συμπλεκτικόν.
+ = Συμπερσματικόν.
* + * = Πλούσις κ' εὐτυχία.
** + ** = Βετιλεὺς τῶν Θεῶν.
*** + *** = Κάτοικος μεγαλονήσου
*** + *** = Χώρα τῆς Ρωσίας.
*** + *** = Ἀρχαῖος ζωγράφος.
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑπερ Παταίδος

53-57. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος: ἐκάστη τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἔνυ ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

λόγος, λῶρος, κακός, θετός, κᾶνος.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδος τοῦ Φαλήρου

58. Λοιμητικὸν Παιγνίον

8 4 2 8 2 9 — X : + = 0
Μεταξὺ τῶν ὁριζυμῶν, τῶν ἵσουλων ἢ τᾶξ;
δὲν θά μεταβληθῆ, νὰ παρανεθούσ τᾶριμητικὰ
σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγμένον τῶν πρά-
ξεων ποῦ θά σημειωθῶν, νὰ εἶνε μηδέν.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Σπυλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

59. Ἀριστοιχεῖς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν Λατίνον ποιητήν
1, Ἀρχαῖος Ἑλλῶν ποιητῆς, 2, Χώρα τῆς
Γαλλίας, 3, Θεὸς τῶν Ρωμαίων, 4, Πέρας;
Σπραττήγος, 5, Ἀργοναυτῆς, 6, Κατοικία τῶν
Ἀργαίων Θεῶν, 7, Υἱὸς τοῦ Νῆος.
Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαϊδός

60. Φωνηεντολίπον

* - πριπ - νι - τ - φτι
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώων τοῦ Σουλίου

61. Γρήφος

Οὐδ' ἰ κ' ἰ ὄν το Ν
Ἄυόν
Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 42 φύλλου

588. Διπλάσις (διὰ, πλοσίς).—589. Μυ-
στηριον (μῦς, εἰ, Ρίον).—540. Ἰούλας-Ἰού-
νιος.—541. Χλόη-χολή.—542. Ἀπορία ψά-
λου βῆξ. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ γωνίας ἐκ τῶν
κάτω).—543-547. Διὰ τοῦ Π: Πάρος, πῶς,
τόπος, (ὡ πάρος), ἔπος, αὐρά.—548. ΠΑΝ-
ΘΗΡ (Πόλις, Ἄγριος, Νέος, Θερός; Ἡ-
μέρα, Ρίπτιο).—549. Ἡ τιμὴ τιμὴν δὲν ἔχει
καὶ χαρὰ στον ποῦ τὴν ἔχει.—550. Ὅ,τι σπεί-
ρης θά θεορήσῃ. (Ὁ τ' εἰς πτ - ρ' αἰσῆ -
θερ εἰς εἰς.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1916, κόκκινα
μὲ χρυσα γράμματα, δι' ὄρους θέλουσ νὰ
χρυσοδέσουσ τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον,
εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ κολοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ τα-
χυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀν-
τίτιμον, δραχμὰς 2.

Τὸ πρῶτον καθῆκαν τοῦ κα-
λοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος
ἀνατίσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις με ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγματῶν
λεοτά 18, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεοτά 5
μόνον με π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
μὲ κ ε φ α λ α τ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλέγιστος ὄρος
18 λέξις, δηλαδὴ καὶ αἱ διλιγώτεροι τῶν 18 πλη-
ρόντοι ὡς νὰ ἴσων 18. Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὸ σ τ ι λ
χ ο ς, ἔστι καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἡ
παξία ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγματῶν, ὁπολογι-
ζεται ὡς 38 λέξις ἀπλὰ. —Αἱ μὴ συνοδεύουμαι
ἀπὸ τοῦ ἀντίτιμον ἄγγελαι δὲν δημοσιεύονται.)

[12'-25]

Κεκοιμήμεν Ἠσασσέ, ζητᾷ συγγνώμη διὰ
τὸ λάθος μου, διὰτι σά; ἔξλαβα διὰ κά-
ποισιν ἄλλην φιλίαν μου, ποῦ εἶχε ἄλλοτε τὸ
ψευδώνυμόν σας. — Ἀσπὴρ τοῦ Βέγα.

[12'-26]

Ἄιτιοντι Ἀσπὴρ, Χίονα τοῦ Μπιζανίου,
Ἡῶσα τοῦ Σουλίου, Μαγίαν τὴν Μελα-
χροῖν. — Τερατία Μ. Μυστικῶν Ἐπιστεμ.
ἰδικά σας δὲν ἐλαβα ἀκόμη. Ἀναμένο.
Ἀσπὴρ τοῦ Βέγα

[12'-27]

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΪΡΟ
Υπομήριος γιὰ τὸ Δημοφῆσιμα τοῦ 16

[12'-28]

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι! Ἐν τῇ δόμῃ τοῦ
ἔργεινῶ δημοφῆσιματος, μεταξὺ τῶν πρῶ-
των βελτίων, πρόσαι νὰ καταλεχθῆ καὶ τὸ ψευ-
δώνυμόν μου ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ. Διὰ
τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ ψευδωνύμου κατερχόμενος πρῶ-
τος πρῶτην φοράν εἰς τὸ Δημοφῆσιμα, πολ-
μᾶ εὐγενῶς νὰ ζητήσω ἀπὸ τοῦ; εὐγενεῖς ψη-
φοφόρους τὴν λευκὴν τὴν ψήφον, πεποθεὸς εἰς
τὴν χαλασθησίαν των, κ' εὐχαριστῶν ἐκ τῶν
πρῶτερον. ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

[12'-29]

Ἡ Νίκη θά στέψη τοὺς ἡγοιμῶσις :
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΑΤΗΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

[12'-30]

Ἑλληρικόν Στέμμα, Ἑλληρικόν Ἰδεώδες,
Ἀσπὴρ Δόξη, Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα,
Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος, Ἄγρος Διαιμῶνον,
Ἀυτοκράτειρα Βουλγαρίου, Ἡῶσα Σουλίου
καὶ Ἀσπὴρ τοῦ Βέγα. —Γνωρίζατ' μοι διεν-
θῶσις σας διὰ ζήτημα ἐνδιαφέρου. —Διεύθυνσις;
Δημητρίον Καρδύνη, γυμνασιολογία, Τρίπολι.

[12'-31]

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Χατζηπαναγιώτου, Α. Τσοῦ-
κας, Διαβολῆς τῆς Λαμπερῆς, Ν. Τσαυπάκης (4),
Σπ. Β. Ζήσης, Π. Β. Καρανῆρας. Κ. Π. Καρα-
νῆρας, Π. Πλαπούτας. Ἰω. Α. Κουδούνας, Θεοδ.
Γιαννουλοπούλου, Α. Παγγαγιωτάπουλος, — Χγ.—
Ἰουλίτα Γ. Σίμουαν, Χ. Χριστιάνῶν, Λουδ.
Στῆσινγκερ, Ἀντ. Κόφωμαν, Κ. Χίλιμαρτζι,
Οδγ. Ζιέτς, Γ. Γιάσων, Ἐρ. Κνυλάμτζι, Π.
Ρόζενφελτ, Γερμανάκης, Γ. Ὀκῆσον, Ἐρν. Χάρ-
τουαν, Δημ. Δ. Τζορτζι, Ε. Βενγίγιος, Κεχαγι-
μένος Θησαυρός, Ἀδ. Κ. Σερνῆας, Εὐγενία
Ζοῦνη, Ἄπ. Α. Κανὸνῆλς, Β. Ι. Κόλλας, Σ. Νι-
κολαίδης, Ἰωάννα Θ. Μπάρνα.

- ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Γ. Τσουαλάς,
ΒΟΛΟΥ: Α. Α. Γάτσιος, Δημ. Μικρός,
ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Ἀγγελικὴ Εὐθ. Τσόνα,
ΔΑΥΡΕΙΟΥ: Αἰκατερίνη Γῆνη, Γ. Α. Ἀκέ-
νυς, Ν. Κ. Δοροβίος, Κ. Τζαβελῆος,
ΛΙΟΥΔΙΑΣ: Ν. Π. Πιερμετᾶς,
ΜΕΛΙΣΣΑΑ: Ν. Κοιτωράτος,
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Χρυσάνθη Α. Τζωάννου, Ὀλυμ-
πια Γεωργιάδου,
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἐλένη Κ. Κουτασοῦρη,
ΠΑΤΡΩΝ: Παρασκευὴ Γγ. Καλλυμάνοπούλου,
Κοσμοῖτα Γ. Παναγιωτοπούλου, Καλλιόπη Χ.
Μπαρμπά, Σωτηρία Παπαθανασίου, Μαρίνα Β.
Τριάντη, Ταῖα Λέγγυρη, Κ. Α. Λόντος, Αἰλῆς
Π. Νικολοπούλου,
ΠΕΡΙΦΑΙΣ: Μαδ. Σταυρανοπούλου, Στεφ.
Ι. Νικολαίδης, Στ. Α. Κατάρης, Φ. Ι. Μπαξῆς,
Γιούλα Κ. Λόγγου, Ν. Ἀντανασάτης, Θ. Καρα-
χάλιος, Θ. Β. Σανελλόπουλος, Στ. Ν. Σαρά-
δης, Μαρίνα Π. Παυλοῦνη, Ἐνας μὲ ψευδώνυμόν
μὴ ἐγκωμιζέμενον,
ΠΥΡΓΟΥ: Γ. Π. Αρανοπούλου, Π. Εὐθ. Δη-
μακόπουλος, Ἰω. Α. Τσερώνης,
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀ. Α. Βλάχος, Ἀναστ. Ν.
Βλάχος,
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ι. Α. Νικολαίδης, Λουκᾶς Τ.
Κοσφοβαλῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνοτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν πληροῦσ καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἔξῃς τρεῖς:
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΚΑΝΕΛΛΗΣ ἐν Ἀθήναις,
ΟΛΥΜΠΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ἐν Ναυπλίῳ, καὶ
ΚΑΛΔΙΟΝΗ Β. ΜΠΙΡΜΠΑ, ἐν Πάτρας οἱ ὁ-
ποῖοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰα-
νουαρίου.